

Intervju Maria Backlöf om sin utställning i Övre galleriet

Intervjun görs i samband med utställningen ”Måleri och skulptur” och av SKF:s konstnärliga ledare Ashik Zaman.

Din utställning i Övre Galleriet andas en fräschör och är visuellt tilltalande. Jag upplever utställningen som överraskande vid första anblick. Vill du berätta om några av greppen och valen i installationsarbetet?

Det gick ovanligt lätt att installera mina verk i Övre galleriet. Kanske för att det snabbt visade sig att de fungerade så bra i rummet. Jag hade också mycket hjälp av min dotter Astrid som assisterade och kom med en del bra idéer.

Hängningen gick nästan av sig själv. Vi provade oss, fram det ena ledet till det andra, och till slut hade vi hittat ett bra förhållande mellan verken och en rytm i helheten som vi tyckte om.

Vilka motivfärer och bilder intresserar dig i ditt måleri - och kan du sätta fingret på varför?

Jag vet inte om jag har någon specifik motivfär, det är inte något som jag har funderat så mycket på, jag har dock märkt att vissa motiv fastnar och återkommer. Jag samlar material, bilder/förlagor som intresserar mig och bearbetar dessa måleriskt eller tredimensionellt. Det är en cyklisk process; motiv och ting återkommer och transformeras, exempelvis porslin, som blir förlagor till bilder.

Du har en viss process med att framställa kollageverk som delvis innebär ett bushållande av tidigare skapade alster. Ett slags hållbart skapande i mina öron! Berätta mer.

Det finns nog en viss nostalgi hos mig i förhållande till diverse saker som jag omgett mig med. Det lockar mig i sin tur att försöka omvandla dessa ting, eller att undersöka vad som händer om jag försöker transformera dem i exempelvis måleri eller virka in dem i bomullsgarn. Dessa ting kan vara helt vardagliga, som en samling koppar, glas och karaffer men de kan också bära på en viss historia. Ett exempel är ett par gamla skor som blev till ateljétofflor. Efter att ha använts i årtal blev de till slut så slitna att de började falla isär. De var då ganska uttrycksfulla, och jag beslöt mig för att föreviga dem genom att gjuta av dem. Efter att de hade gjutits i aluminium målade jag dem vita vilket gav dem en speciell aura.

En gammal pall från ateljén har dessförinnan genomgått samma procedur. Men jag drivs förstås förutom anfall av nostalgi också av en lust att undersöka vad som kan hända formmässigt och bildmässigt när man bearbetar ett motiv på duken eller tredimensionellt.

I fråga om kollagen började det med att jag hade svårt att komma igång med något efter sommaren för ett par år sedan. Lite desperat började jag lägga ut gamla överblivna pannåer på golvet i ateljén för att ta mig en titt på det. När det var gjort såg jag att några saker kanske skulle kunna sättas ihop på ett intressant vis och jag började flytta runt och experimentera med olika kombinationer. Och ja, det känns väldigt bra att kunna återanvända saker, att något nytt kan uppstå ur något gammalt. Det blir mycket flyttande runt på ateljégolvet innan jag hittar en kombination som fungerar, och mycket läggs åt sidan igen för att kanske återuppstå vid något annat tillfälle.

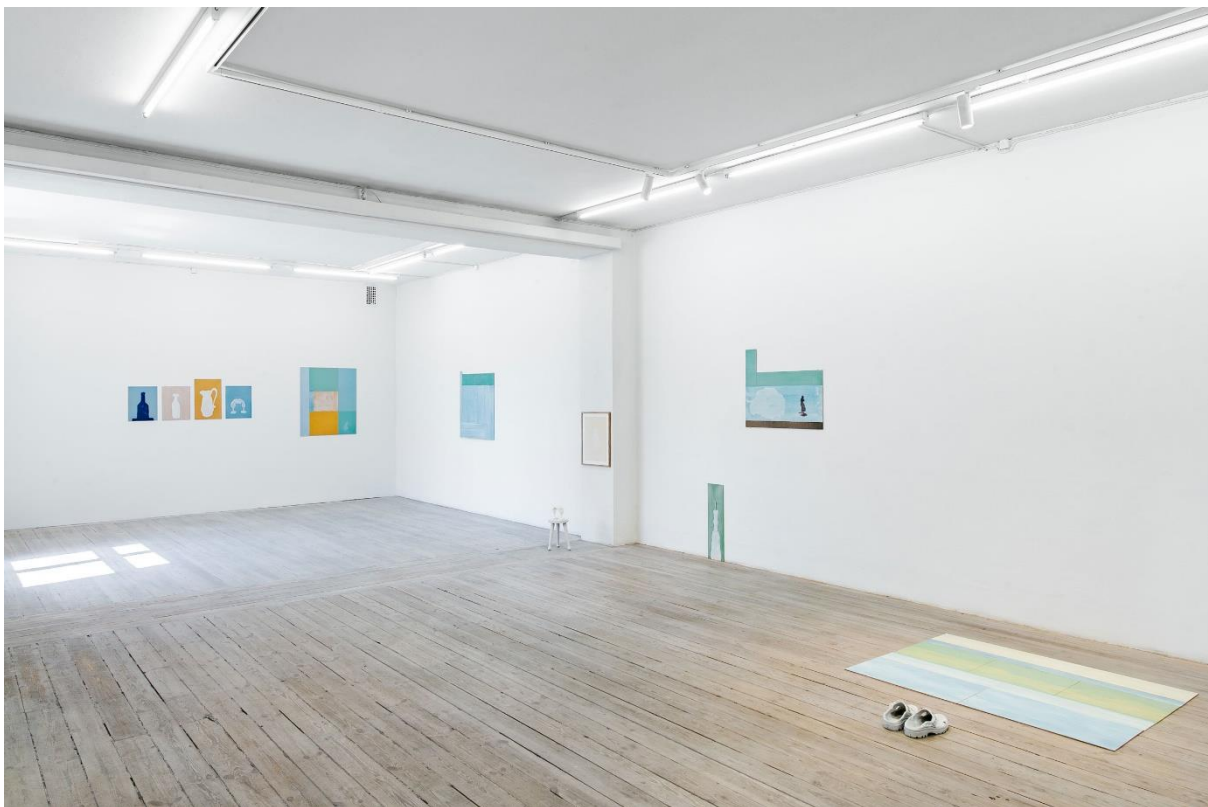
Maria Backlöf, "Måleri och kollage" installationsvy. Foto: SKF/Konstnarshuset

Vilka överväganden är ledande när du sammanför måleriet med objekt och skulptur i installationer?

Jag är ju målare från början, men tyckte att det blev svårare och svårare att motivera mig att måla och kände en längtan efter att komma ut i rummet. Jag höll upp med måleriet under flera år. Då höll jag mest på att med att tillverka olika textila objekt i serier och i viss mån teckning och fotografi.

Jag samarbetade med en fotograf som hjälpte mig att göra fotografier av det textila. Jag kände dock ett sug efter att börja måla igen och har väl nu kan man säga, hittat tillbaks till det delvis genom kollagen.

Jag upptäckte att några av de objekt jag har haft stående i ateljén korresponderade på ett intressant vis med några av kollagen och lät dem ingå i verken som på så vis blev mer rumsliga och atmosfäriska. Ett exempel på det är då jag sammanförde skorna med det stora kollaget i utställningen och det skapades ett helt nytt slags narrativ som kändes befriande.

Maria Backlöf, "Måleri och kollage" installationsvy. Foto: SKF/Konstnarshuset

Vad tycker du själv är intressant i dagens konst - och vad saknas?

Konstscenen har ju blivit mer experimentell än när jag var ung och det gillar jag. Det är väldigt mycket fokus på samtidsaktuella frågor vilket är bra och nödvändigt. Jag har ibland tyckt att det funnits för lite utrymme för andra uttryck men har en känsla av att det kanske pågår en förändring där. Det är fantastiskt att kvinnliga

konstnärer och nu även äldre kvinnliga konstnärer (!) lyfts fram på bred front idag. Också på det viset ser konstscenen helt annorlunda ut nu än för några decennier sedan.

Jag har en känsla av att det har gjorts mycket spännande saker inom konst, film teater, musik och litteratur under pandemiåren som nu visas. Vad som saknas är väl det gamla vanliga vid påminnelsen att det ska vara så svårt för konstnären att kunna leva ett drägligt liv och samtidigt vara produktiv. Att konstnären, som vanligt, alltid befinner sig längst ner i näringskedjan.

Vad väntar härnäst för dig i ditt konstnärskap?

Härnäst väntar förhoppningsvis en period av arbete. Jag har påbörjat lite nya saker i ateljén under våren som jag hoppas att återknyta till i höst.